

David sol-com-un-mussol

El Regne Unit s'està quedant sense amics a Europa quan més els necessita.

Les discussions crematístiques canvien, sobretot quan es tracta de xifres més reduïdes. Per exemple, el pressupost de la Unió Europea (UE), un monstre que sembla que extregui la vida de tot aquell que s'hi acostia. Només representa el 2% de la despesa pública a Europa, però més de la meitat se'n va en cimeres. Almenys així s'ha demostrat fa poc, quan es van recalcular les estadístiques nacionals: Regne Unit i els Països Baixos, entre d'altres, havien de fer front a unes factures elevadíssimes amb venciment l'1 de desembre.

Encara que alguns països paguin més per persona, la factura del Regne Unit fou la més alta, de 2.100 milions d'euros. El primer ministre David Cameron va ser qui va reaccionar amb més vehemència. En una roda de premsa a Brussel·les el 24 d'octubre, va fer un cop de puny sobre la taula i va jurar que no la pagaria a la data assignada. George Osborne, ministre d'Hisenda britànic, va canviar la normativa dels pagaments endarrerits amb el suport dels seus companys ministres de finances. Així, amb aquesta proposta, encara pendent de la maquinària legislativa de la UE, els països afectats no haurien de pagar fins al setembre de 2015 sense cap interès. Una altra victòria per a la diplomàcia directa britànica.

És una llàstima que Osborne se sentís obligat a sortir de la reunió amb aires vanitosos anunciant que havia reduït la factura a la meitat. Ho afirmava basant-se en la devolució de les seves contribucions al pressupost de la Unió que l'any que ve potser disminueixen mil milions d'euros. Osborne diu que no està clar si s'hi incloua també aquesta nova factura. Malgrat tot, des de fa trenta anys, aquestes devolucions s'han aplicat a tots els pagaments del Regne Unit i no hi havia per què suposar que aquesta vegada seria una excepció. No tots els seus companys van dissimular el seu disgust amb triumfalisme. Un problema més important són els altres països que fan aportacions considerables al pressupost,

Reproduït amb permís de

The
Economist

com Alemanya o Suècia. Se senten traïts, perquè tornarà a començar el debat sobre un pressupost més elevat si es modifiquen les regles que el regeixen.

Aquest cas resumeix en gran part el que passa amb la diplomàcia britànica a la Unió Europea: de vegades sembla que es comporti com un adolescent malhumorat incapaç d'entendre que els altres també tenen problemes. Els vells amics com els alemanys, els nòrdics i els holandesos estan cada cop més exasperats. "Gran Bretanya abans entenien la diferència entre alimentar la premsa i fer diplomàcia", sospira un dels representants dels qui els donen suport, però "ara ha canviat l'atmosfera a la sala de negociacions". Diuen que en una cimera de l'eurozona, després de la reacció de Cameron, alguns caps de govern van començar a criticar-lo.

Cameron s'està quedant sense simpaties. Molts líders de la UE troben les seves exigències populistes semblants a les del Partit de la Independència de Regne Unit (UKIP). Si renovés el seu mandat, Cameron hauria de negociar la pertinença de Gran Bretanya a la Unió Europea, tal com va prometre, en un referèndum de sí o no. Alguns ministres han deixat entreveure que implicarà trencar algunes lleis europees de lliure circulació dels treballadors, cosa que no té gaire suport. Els informes que afirmen que Angela Merkel no ho permetria no han sorprès ningú. Tenien por que no hi incloguessin el 10 de Downing Street. Una autoritat d'un país amic afirma que "Gran Bretanya s'està arraconant dins la UE i cada cop li costarà més recular".

La falta de destresa de la diplomàcia britànica cada cop costa més d'ignorar. Al desembre de 2011, Cameron va afir-

mar que havia imposat un veto al pacte fiscal europeu, un tractat sobre regles pressupostàries, quan tots els països tret de la República Txeca van signar de seguida. Al febrer de 2013, ho va compensar amb una reducció del pressupost amb el suport d'Alemanya. Però al maig, el primer ministre va fer el ridícul perquè no va aconseguir evitar que Jean-Claude Juncker, un veterà de la UE, es convertís en el nou president de la Comissió Europea. Cameron pensava que tenia el suport de Merkel, però s'equivocava. És impossible imaginar l'afer de Juncker en el passat. Com diu un diplomàtic: l'objecció de Gran Bretanya s'hauria pres més seriosament. Tant és així que molts coneixedors de la Unió atribueixen la pèrdua d'influència a Cameron. Per una banda, era inevitable: la crisi de l'euro ha augmentat les divisions entre els qui fan servir la moneda i els qui no; per altra banda, els països que abans sempre cercaven el lideratge de Gran Bretanya com Dinamarca, ara s'alien al màxim amb Alemanya.

La magnífica aventura de Cameron.

Malgrat tot, encara no ha perdut la partida. Gran Bretanya continua exercint una gran influència en la política exterior, el comerç i el mercat únic. La nova Comissió, que va entrar en funcionament al començament del mes, té accent anglosaxó com el seu vice-president, Frans Timmermans, un holandès que serà eficient i directe en la seva feina. Jonathan Hill, comissari britànic, ocupa el càrrec de serveis financers. Molts poderosos com Merkel volen que el Regne Unit es quedi al club (encara que s'alcen cada cop més veus demanant que se'n vagin). Si Cameron renova el mandat, trobarà amics que l'ajudaran a aconseguir el seu objectiu sense trencar cap llei sagrada.

Vet aquí el problema. Cameron anunciarà aviat en un discurs quins canvis vol en immigració. Els experts amb més traça cercaran una solució que satisfaci les promeses d'esmicolar la llei de migració europea sense haver d'obrir el tractat de la lliure circulació, però perquè es doni tal situació, el primer ministre haurà d'extreure les reserves de bona voluntat dels seus homòlegs. Tot i això, les reserves s'estan buidant.

Traducció d'Oriol Vallverdú